

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 137/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Michaelou Pagáčikovou, Radlinského 47, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 323/2013 a jeho uznesením sp. zn. 14 C 323/2013 z 27. októbra 2017, ako aj jeho uznesením sp. zn. 14 C 323/2013 z 1. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva vlastniť majetok

podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 323/2013 (ďalej aj „postup okresného súdu“) a jeho uznesením sp. zn. 14 C 323/2013 z 27. októbra 2017 (ďalej len „uznesenie okresného súdu vydané súdnym úradníkom“), ako aj jeho uznesením sp. zn. 14 C 323/2013 z 1. decembra 2017 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), sa návrhom na začatie konania doručeným okresnému súdu 24. októbra 2013 (ďalej len „žaloba“) domáhal proti 1. [REDAKOVANÉ], a 2. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžníci“) spoločne a nerozdielne a proti 3. sťažovateľovi a 4. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný vo 4. rade“) ako ručiteľom zaplatenia sumy 11 534 € s príslušenstvom na základe zmluvy o úvere č. 504/967/1998 uzavretej medzi žalobcom (veriteľom) na strane jednej a dlžníkmi na strane druhej. V právnej veci žaloby sa konanie viedlo na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 323/2013.

3. Okresný súd po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (rozsudok okresného súdu sp. zn. 14 C 323/2013 zo 14. januára 2016 v spojení s jeho doplnčiacim rozsudkom sp. zn. 14 C 323/2013 z 11. februára 2016 a s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 249/2016 z 20. októbra 2016, pozn.) uznesením sp. zn. 14 C 323/2013 z 21. marca 2017 okrem iného rozhodol tak, že sťažovateľ a žalovaný vo 4. rade majú proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12. apríla 2017.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 14 C 323/2013 z 23. mája 2017 rozhodol o výške náhrady trov právneho zastúpenia okrem iného tak, že žalobca je povinný nahradiť

sťažovateľovi a žalovanému vo 4. rade trovy právneho zastúpenia v sume 1 410,47 € v lehote do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia.

5. Sťažovateľ a žalovaný vo 4. rade proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 14 C 323/2013 z 23. mája 2017 v časti výroku o výške náhrady trov právneho zastúpenia v sume 1 410,47 € podali riadne a včas sťažnosť (riadny opravný prostriedok), o ktorej rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 14 C 323/2013 z 15. augusta 2017 tak, že uznesenie z 23. mája 2017 v sťažnosťou napadnutej časti zrušil.

6. Následne bolo rozhodnuté o výške náhrady trov právneho zastúpenia tak, že žalobca je povinný nahradiť sťažovateľovi a žalovanému vo 4. rade trovy právneho zastúpenia v sume 2 865,82 € v lehote do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia.

7. Sťažovateľ a žalovaný vo 4. rade podali proti uzneseniu okresného súdu vydanému súdnym úradníkom riadne a včas sťažnosť (riadny opravný prostriedok), ktorá bola uznesením okresného súdu ako nedôvodná zamietnutá.

8. Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie okresného súdu vydané súdnym úradníkom v spojení s uznesením okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 7. decembra 2017.

9. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«... Podstata porušenia práv sťažovateľa... spočíva v nezákonnom postupe resp. nezákonnom a nespravodlivom rozhodnutí o trovách konania, kedy porušovateľ neoprávnene rozhodol o krátení nároku na náhradu trov konania - a hoci sťažovateľovi ako úspešnému účastníkovi konania priznal nárok na 100 %-nú náhradu trov konania, následne rozhodol o výške priznaných trov spôsobom, kedy základnú sadzbu tarifnej odmeny za každý jednotlivý úkon právnej služby krátil o 50 %.

Pochybenie porušovateľa vidíme tiež v dlhodobej nečinnosti a vytváraní zbytočných prieťahov v konaní svojou nesústreďenou činnosťou v predmetnom občianskom súdnom

konaní vedenom pod sp. zn. 14 C/323/2013, resp. v časti rozhodovania súdu o trovách konania v štádiu po právoplatnom meritórnom rozhodnutí vo veci samej...

Sťažovateľ považuje za svojvoľné rozhodnutie resp. výrok o trovách konania porušovateľa z dôvodu, že porušovateľ bezdôvodne čiastočne krátil sťažovateľovi náhradu trov občianskeho súdneho konania. Aj napriek skutočnosti, že sťažovateľ bol v občianskom súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn.: 14 C/323/2013 úspešným účastníkom (ako žalovaný v 3) rade), pričom sa v jeho prípade jednalo o 100 %-nú úspešnosť v spore, a súčasne porušovateľ priznal sťažovateľovi Uznesením sp. zn.: 14 C/323/2013-345 zo dňa 21.3.2017 vo výroku 3. nárok na 100 -nú náhradu trov súdneho konania.

Následne porušovateľ pri určovaní výšky náhrady trov konania rozhodol Uznesením sp. zn. : 14 C/323/2013-399 zo dňa 27.10.2017 o znížení náhrady trov konania - konkrétne náhradu trov , vypočítaní v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, porušovateľ znížil základnú sadzbu tarifnej odmeny o 50 % za každý jednotlivý úkon právnej služby, odôvodňujúc takýto postup spoločným zastupovaním dvoch úspešných účastníkov sporu (sťažovateľa ako žalovaného v 3) rade a žalovaného v 4) rade) spoločným advokátom. Takýto postup súdu považuje sťažovateľ za nezákonný a odporujúci zmyslu a účelu zákona, majúci za následok porušenie označených základných práv...

Postupom porušovateľa, ktorý najskôr priznal sťažovateľovi nárok na 100 %-nú náhradu trov konania, avšak pri určovaní výšky priznaných trov konania trovy neoprávnene krátil o 50% za každý úkon právnej služby...

Zároveň vidíme pochybenie súdu aj v jeho dlhodobej nečinnosti a v nesústredenej činnosti a porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, kedy rozhodovanie o trovách bolo postihnuté neúmerným predlžovaním konania, čo do značnej miery spôsobila nesprávna a nesústredená činnosť súdu, kedy si nesprávne vypočítaná suma trov vynútila podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu o trovách, zrušenie rozhodnutia o trovách konania a opätovné rozhodovanie , čím sa rozhodovanie o samotných trovách konania predĺžilo na neúmernú dobu.

Poukazujeme, že súd si v predmetnom prípade rozhodnutím vo veci samej vymienil, že o trovách rozhodne do jedného mesiaca po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, v danom prípade však samotné rozhodnutie o trovách trvalo cca 10 kalendárnych mesiacov.

... rozhodnutie vo veci samej... nadobudlo právoplatnosť ešte v mesiaci december 2016... 20. 12. 2016...

Poukazujeme, že na zbytočné prietahy v konaní a na nesústredenú činnosť súdu sme predsedu súdu upozorňovali opakovane, dvoma sťažnosťami adresovanými k rukám predsedu súdu, ktorý na opakované sťažnosti reagoval písomnou odpoveďou zo dňa 4. 12. 2017, v ktorej sa predseda súdu obmedzil len na strohé konštatovanie, že postup súdu považuje za správny a zákonný a že nie je v jeho kompetencii zasahovať do rozhodovacej činnosti súdu, hoci k namietaným zbytočným prietahom a nesprávnej a nesústredenej činnosti súdu sa predseda súdu ani len nevyjadril...

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia sp. zn.: 14 C/323/2013-399 (v ods. 16) je zrejmé, že vyšší súdny úradník priznal nárok na zvýšenú náhradu trov právneho zastúpenia v súlade s ust. § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 544/2004 Z. z., a to z dôvodu spoločného zastupovania dvoch účastníkov (žalovaného v 3. a 4. rade) zo strany jedného advokáta.

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia (v ods. 17) síce vyšší súdny úradník podrobne špecifikuje, aký výpočet použil pri výpočte celkovej sumy priznaných trov konania, z uvedeného výpočtu je zrejmé, že vyšší súdny úradník, síce zohľadnil ust. § 13 ods. 2 vyhlášky... č. 544/2004 Z. z., ale podľa nášho právneho názoru ho uplatnil nesprávnym spôsobom, kedy základnú sadzbu tarifnej odmeny u každého právneho úkonu u oboch účastníkov krátil o 50 % a to z dôvodu právneho zastupovania viacerých účastníkov konania jedným advokátom (v tomto prípade sťažovateľ ako žalovaný 3) bol zastúpený spoločným advokátom ako rovnako úspešný účastník - žalovaný v rade 4)...

Podľa nášho právneho názoru, v zmysle ust. § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., je potrebné základnú sadzbu tarifnej hodnoty vypočítanú z hodnoty sporu navýšiť tak, že za prvého zastupovaného účastníka prináleží náhrada základnej sadzby tarifnej hodnoty v plnej výške (t. j. 100 %), a za zastupovanie druhého účastníka prináleží náhrada v sume 50 % z hodnoty základnej sadzby tarifnej odmeny, a to za každý jednotlivý úkon právnej služby vykonaný v prospech dvoch účastníkov konania. Podľa nášho právneho názoru tak

súd mal priznať nárok na náhradu trov pre dvoch úspešných účastníkov konania zastúpených tým istým advokátom v sume 150 % základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, vypočítaný v súlade s ustanoveniami... vyhlášky č. 655/2004 Z. z...

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti je zrejmé, že porušovateľ bezdôvodne krátil sťažovateľom riadne uplatnený nárok na náhradu trov konania, nesprávnou aplikáciou ust. § 13 ods. 2 cit. vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a teda porušovateľ rozhodol v rozpore so zásadou legitímnych očakávaní sťažovateľa...

Riešenie tohto výkladového problému v praxi poskytol Ústavný súd SR, a to logickým výkladom cit. ustanovenia, ktorý ako logické riešenie uvádza, že za prvého zastúpeného patrí advokátovi odmena v rozsahu 100 % základnej sadzby tarifnej odmeny a za druhého zastúpeného patrí advokátovi už „len“ 50 % základnej sadzby tarifnej odmeny, Čo spolu činí 150 % základnej sadzby tarifnej odmeny za spoločný úkon dvoch osôb zastúpených advokátom v tej istej veci.

Ústavný súd konštatoval, že: „prípadné znižovanie odmeny o 50 % už pri prvej z viacerých zastupovaných osôb je aj negatívnym aplikačným prejavom výkladového rezídua vo vzťahu k predchádzajúcim úpravám. V tejto súvislosti je nevyhnuté podotknúť, že s účinnosťou od... (správne by malo byť „do“, pozn.) 31. mája 2010 bola za daných okolností základná sadzba tarifnej odmeny krátená iba o 20 %. Pri jej aktuálnom znižovaní o jednu polovicu by paušálne krátenie u všetkých spoločne zastupovaných osôb o 50 % malo zjavne absurdné dôsledky, kedy by v prípade zastupovania dvoch osôb vznikol advokátovi nárok na odmenu v rovnakej výške, ako pri zastupovaní jednej osoby. To však odporuje samotnej podstate a zmyslu ustanovení advokátskej tarify o zvyšovaní odmeny pri subjektívnej kumulácii. Hoci pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvoradne z ich doslovného znenia, od tohto sa je nevyhnutné odchýliť v prípade, keď to vyžaduje účel normy, systematická súvislosť alebo požiadavka ich ústavne súladného výkladu; v prípade takého znenia ustanovenia právneho predpisu, ktoré umožňuje viac verzií interpretácie alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia je nutné uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým výkladom (m. m. Ústavný súd Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 341/07).“...

Sťažovateľ sa cíti dotknutý na svojich ústavne garantovaných právach - konkrétne má za to, že v dôsledku neplnenia si zákonných povinností nesústreďenej a nesprávnej činnosti, resp. až nečinnosti zo strany porušovateľa, došlo k porušeniu ústavne garantovaného práva na spravodlivý proces resp. práva na rýchlu a účinnú ochranu porušených práv, porušenie princípu rovnosti účastníkov a princípu legitímnych očakávaní a taktiež podľa nášho názoru došlo aj k poškodeniu sťažovateľa v majetkovej sfére, neoprávneným krátením nároku na náhradu trov konania, v rozpore s vyššie cit. ustanoveniami Ústavy SR a ďalším právnych predpisov ktorými je ochrana týchto práv garantovaná v právnom poriadku SR...»

10. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu vrátane práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46. Ústavy SR, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v zmysle článku č. 48, ods. 2 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v zmysle čl. 6., ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Uznesením Okresného súdu Žilina, sp. zn.: 14 C/323/2013 - 399 zo dňa 27. 10. 2017 v nadväznosti na Uznesenie Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14 C/323/2013 - 416 zo dňa 1. 12. 2017 a v konaní ktoré predchádzalo vydaniu týchto rozhodnutí vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn.: 14 C/323/2013 bolo porušené.

2. Základné právo sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Uznesením Okresného súdu Žilina, sp. zn.: 14 C/323/2013 - 399 zo dňa 27. 10. 2017 v nadväznosti na Uznesenie Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14 C/323/2013 - 416 zo dňa 1. 12. 2017 a v konaní ktoré predchádzalo vydaniu týchto rozhodnutí vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn.: 14 C/323/2013 bolo porušené.

3. Ústavný súd SR zrušuje Uznesenie Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14 C/323/2013-399 zo dňa 27. 10. 2017 a Uznesenie Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14 C/323/2013 - 416 zo dňa 1. 12. 2017 vo všetkých výrokoch a vec vracia Okresnému súdu Žilina na nové konanie a rozhodnutie.

4. Okresný súd Žilina, je povinný uhradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 325,42 € ... ktoré je Okresný súd Žilina povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne... JUDr. Michaely Pagáčikovej... do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

16. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

III.

18. Ako to z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, sťažovateľ namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy a listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru uznesením okresného súdu vydaným súdnym úradníkom, ako aj uznesením (sudcu) okresného súdu.

19. Nosná námietka sťažovateľa, ktorou odôvodňuje porušenie označených základných a iných práv podľa ústavy, listiny a dohovoru, spočíva v tvrdení, že okresný súd nesprávne interpretoval a aplikoval § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „vyhláška“), keď v rámci rozhodovania o výške náhrady trov spoločného právneho zastúpenia základnú sadzbu tarifnej odmeny za každý úkon právnej služby vo vzťahu k obidvom jedným a tým istým advokátom (spoločne) zastúpeným osobám, t. j. tak vo vzťahu k sťažovateľovi, ako aj vo vzťahu k žalovanému vo 4. rade, znížil o 50 %, dôsledkom čoho bol sťažovateľ na svojom (uznesením okresného súdu sp. zn. 14 C 323/2013 z 21. marca 2017, pozn.) právoplatne priznanom nároku na plnú náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia proti žalobcovi ústavne neudržateľným spôsobom, t. j. arbitrárne, ukrátený .

20. Sťažovateľ totiž za ústavne akceptovateľný spôsob aplikácie § 13 ods. 2 vyhlášky považuje ten, pri ktorom bude advokátovi prináležať plná sadzba tarifnej odmeny

za zastupovanie prvej z osôb a až u všetkých ostatných osôb sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %.

21. Sťažovateľ zároveň v sťažnosti namieta aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 323/2013 v rámci rozhodovania o náhrade trov konania potom, čo rozhodnutie o veci (žalobe) nadobudlo 20. decembra 2016 právoplatnosť, ktoré odôvodňuje zbytočnými a neprimeranými prietahmi v konaní a nesústreďenou činnosťou okresného súdu.

IV.

**K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy,
podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru
uznesením okresného súdu vydaným súdnym úradníkom**

22. Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

23. V zmysle § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.

24. V zmysle § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

25. V zmysle § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

26. V zmysle § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

27. V zmysle ustanovenia CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania uznesenia okresného súdu vydaného súdnym úradníkom využitím riadneho opravného prostriedku, a to sťažnosti, ktorú sťažovateľ napokon pred podaním (ústavnej) sťažnosti ústavnému súdu aj účinne využil, a o tejto jeho sťažnosti bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu.

29. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu vydanému súdnym úradníkom) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu

30. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

31. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

32. Ústavný súd preto v záujme presvedčivosti vlastnej rozhodovacej činnosti považoval za potrebné poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu:

«... Právna zástupkyňa žalovaných v rade 3/ a 4/ sa v podanej sťažnosti odvolala na riešenie výkladového problému ohľadne ust. § 13 ods. 2 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. Ústavným súdom Slovenskej republiky (uviedla sp. zn. Ústavného súdu... a to sp. zn. III. ÚS 341/07). Súd poukazuje na to, že sa oboznámil s Nálezom Ústavného súdu SR pod sp. zn. III. ÚS 341/07-38 zo dňa 01.07.2008, v ktorom však nebola riešená otázka výkladu ust. § 13 ods. 2 cit. vyhlášky. Súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu... sp. zn. III. ÚS 305/2017-14 zo dňa 03.05.2017, ktorým bola podaná sťažnosť odmietnutá, ale v odôvodnení tohto uznesenia sa Ústavný súd SR zaoberal aj ust. § 13 ods. 2 cit. vyhlášky. Ústavný súd SR poukázal v odôvodnení svojho uznesenia v bode 19 na rozhodnutie Krajského súdu o trovách konania: „Je nutné zaujať názor, že ak boli v konaní vykonané úkony, ktoré je možné vyhodnotiť ako spoločné (t. j. úkony, ktoré vykonal zástupca súčasne za viacerých zastúpených, napr. spísal žalobu pre niekoľko žalobcov, odpor proti platobnému rozkazu pre viacerých žalovaných, na pojednávaní zastupoval viacero subjektov a pod.), základná sadzba tarifnej odmeny určená podľa § 9 ods. 1 vyhlášky sa

bez akejkoľvek výnimky pre akéhokoľvek zastúpeného zníži o 50 %, čo navyše zodpovedá ustálenej súdnej praxi (k uvedenému pozri viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, napr. sp. zn. 1 Sžo 105/2007, sp. zn. 3 M Cdo 1/2011, sp. zn. 7 Cdo 222/2012, sp. zn. 3 Cdo 539/2014...), od ktorej nemá odvolací súd žiaden dôvod odchyliť sa, a to ani vo svetle komentára k vyhláške. V takomto modelovom prípade potom aj podľa ustálenej judikatúry, jazykového a systematického výkladu platí, že výška tarifnej odmeny za každý zo spoločných úkonov sa u každého zo zastúpených zníži o 50 % a nakoľko sú zastúpenými dva subjekty, bude výška tejto tarifnej odmeny rovnaká, ako keby bol zastúpeným len jeden subjekt ($2 \times 50 \% = 100 \%$), čo sa odvolateľom zdá nespravodlivé s ohľadom na zvýšenú náročnosť zastúpenia viacerých osôb. Ak právny zástupca zastupuje dve osoby, ktoré majú v konaní postavenie nerozlučných spoločníkov vznikajú odôvodnené pochybnosti o tom, či samotná skutočnosť, že zastúpené sú dve osoby miesto jednej, nejakým podstatným spôsobom zvyšuje náročnosť úkonov právnej služby. V takomto prípade totiž obaja zastúpení v prípade, že sú žalobcami, požadujú totožné právo, a ak sú žalovanými, je totožné právo voči ich osobám uplatnené. Ak by súd pripustil správnosť názoru žalovaných 1/ a 2/ o tom, že ust. § 13 ods. 2 vyhlášky sa vzťahuje len na toho zastúpeného, ktorý je druhý (a každý ďalší v poradí), uvedené by v praxi znamenalo, že ten účastník (subjekt), ktorého advokát zastupuje ako prvého v rade, by mal nárok na náhradu trov v zodpovedajúcim 100 % základnej sadzby tarifnej odmeny za jednotlivé úkony právnej služby a každý ďalší zastúpený, len vo výške 50 % zo základnej sadzby tarifnej odmeny. Čo by záležalo len na označení subjektov v žalobe (t. j. pravdepodobne len od náhody). Pri všeobecne zastávanom výklade však uvedená disproporcija odpadá, keď každý z viacerých zastúpených (bez ohľadu na ich označenie poradím a bez ohľadu na ich počet) má v prípade úspechu v konaní nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 50 % zo základnej sadzby tarifnej odmeny. V bode 17 odôvodnenia tohto uznesenia ÚS je uvedené, že predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru Ústavného súdu SR dostatok skutkových a právnych záverov, pričom Ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. V bode 18 odôvodnenia uznesenia Ústavný súd SR uviedol, že uznesenie krajského

súdu pri odôvodňovaní svojich právnych názorov vychádza zo znenia a účelu aplikovaných noriem“.

Vo veci samej sa v tomto konaní žalobca domáhal zaplatenie dlžnej sumy z titulu nesplateného úveru voči žalovaným v rade 1/ a 2/ (ako dlžníkom), žalovaní v rade 3/ a 4/ obaja vystupovali ako ručiteľia, teda mali rovnaké postavenie v konaní. Žalobca voči nim uplatňoval totožné právo, rovnaký nárok a skutkový základ týkajúci sa oboch žalovaných bol totožný. Právna zástupkyňa žalovaných uskutočňovala úkony spoločne v mene oboch klientov - jedným spoločným podaním, či už v listinnej podobe alebo na pojednávaní. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti a cit. zák. ustanovenia má súd za to, že pri zastupovaní dvoch žalovaných v rade 3/ a 4/, právnej zástupkyňi žalovaných prináleží odmena znížená o 50% a to u žalovaného v rade 3/, tak aj u žalovaného v rade 4/ s poukazom na ust. § 13 ods. 2 cit. vyhlášky a preto sťažnosť žalovaných v rade 3/ a 4/ v tejto časti zamietol...

... Na základe uvedených skutočností má súd za to, že žalovaným v rade 3/ a 4/ prináleží voči žalobcovi náhrada trov konania vo výške 2.865,82 eur titulom trov právneho zastúpenia a to tak, ako vyplýva z výroku, ako aj z odôvodnenia napadnutého uznesenia č. k. 14C/323/2013-399 zo dňa 27.10.2017. Trovy konania - trovy právneho zastúpenia sú vypočítané správne a boli priznané za zastupovanie žalovaného v rade 3/, aj za zastupovanie žalovaného v rade 4/. Na základe vyššie uvedených záverov vyhodnotil súd sťažnosť žalovaných v rade 3/ a 4/ ako nedôvodnú, v nadväznosti na čo rozhodol o jej zamietnutí...»

33. Ústavný súd predovšetkým poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania, a ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania a k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania vrátane rozhodnutia o ich výške pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu,

ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

34. V zmysle § 9 ods. 1 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

35. V zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb.

36. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia okresného súdu dospel k záveru, že názor sťažovateľa o jeho arbitrárnosti zjavne neobstojí. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu, opierajúce sa o odôvodnenie uznesenia okresného súdu vydaného súdnym úradníkom, spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia, pretože jasne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia vo veci sťažovateľa.

37. Po preskúmaní uznesenia okresného súdu, proti ktorému nosná námietka sťažovateľa smeruje, ústavný súd konštatuje, že interpretáciu príslušného ustanovenia vyhlášky okresným súdom nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Hoci platné znenie § 13 ods. 2 vyhlášky môže v sebe niesť istú výkladovú pochybnosť, postup, ktorý zvolil konajúci súd, keď rozhodol, že v prípade zastupovania viacerých osôb (účastníkov) advokátom patrí advokátovi tarifná odmena za zastupovanie všetkých zastúpených po jej znížení o 50 % a takto znížená odmena sa násobí počtom zastúpených osôb v konaní, zodpovedá jednak zneniu citovaného ustanovenia a jednak zodpovedá aj zaužívanej súdnej praxi (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo 105/2007 z 5. februára 2008, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 401/2014 z 28. júna 2016).

38. Naopak, zo žiadneho z ustanovení vyhlášky nemožno bez akýchkoľvek pochybností vyvodit' oprávnenosť súdu na postup, ktorého sa sťažovateľ dovoľáva, teda pri vyčíslení odmeny advokáta za zastupovanie viacerých osôb sčasti aplikovať § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 vyhlášky (pri prvom zastúpenom) a až následne pri ostatných zastúpených už postupovať podľa § 13 ods. 2 vyhlášky. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, podľa ktorej pri výpočte náhrady trov konania, ktoré vznikli v konaní pred ústavným súdom z titulu právneho zastúpenia viacerých osôb advokátom/advokátkou, sa výška základnej sadzby tarifnej odmeny v súlade s § 13 ods. 2 vyhlášky zníži u všetkých spoločne zastupovaných osôb o 50 % (porovnaj najmä I. ÚS 417/2010, I. ÚS 64/2011, II. ÚS 25/2011, II. ÚS 453/2010, II. ÚS 520/2010, III. ÚS 354/2010, III. ÚS 356/2010, III. ÚS 452/2010, IV. ÚS 62/2011, IV. ÚS 475/2010, IV. ÚS 277/2012).

39. Pokiaľ sťažovateľ vo svojej sťažnosti na podporu „správnosti“ svojho právneho názoru týkajúceho sa interpretácie a aplikácie § 13 ods. 2 vyhlášky odkazuje na „rozhodnutie ústavného súdu“ (bez uvedenia spisovej značky, pozn.), podľa odôvodnenia ktorého „*prípadné znížovanie odmeny o 50 % už pri prvej z viacerých zastupovaných osôb je... negatívnym aplikačným prejavom výkladového rezidua vo vzťahu k predchádzajúcim úpravám...*“, ústavný súd uvádza, že lustráciou vo svojom elektronickom informačnom systéme nezistil, že by citovaná právna veta, resp. pokračujúca časť tejto argumentácie, mala svoj pôvod v niektorom z rozhodnutí ústavného súdu, t. j. vyplynula z jeho rozhodovacej činnosti (táto podľa zistenia ústavného súdu pochádza z publikácie FIAČAN, I., KEREČMAN, P., BARICOVÁ, J., HELLENBART, V., SEDLAČKO, F. a kol. *Vyhláška o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb – advokátska tarifa, komentár*. Bratislava : C. H. Beck, 2015, s. 99, pozn.).

40. Napokon, z odôvodnenia uznesenia okresného súdu, ktorý s odkazom na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 305/2017 z 3. mája 2017 v inej obdobnej právnej veci prebral podstatnú časť argumentácie všeobecného súdu v ústavných súdom tam preskúmanej veci vo vzťahu k aplikácii § 13 ods. 2 vyhlášky, zjavne vyplýva, ako dospel k právnenému názoru, podľa ktorého aj pri spoločnom zastúpení dvoch osôb tým istým

advokátom sa odmena advokáta kráti za každý úkon právnej služby pri obidvoch z nich o 50 %. Ako sa to v odôvodnení uznesenia okresného súdu okrem iného uvádza, ak by sa pripustil právny názor sťažovateľa o tom, že § 13 ods. 2 vyhlášky je možné aplikovať iba na v poradí druhú a každú ďalšiu zo spoločne zastúpených osôb, znamenalo by to, že iba každá prvá zo spoločne zastúpených osôb by mala nárok na náhradu odmeny advokáta vo výške zodpovedajúcej 100 % základnej sadzby tarifnej odmeny. V takomto prípade ale to, ktorej zo spoločne jedným a tým istým advokátom zastúpených osôb sa prizná náhrada odmeny advokáta zodpovedajúca plnej výške základnej sadzby tarifnej odmeny a ktorým v poradí ďalším osobám už iba vo výške zodpovedajúcej 50 % základnej sadzby, by záviselo výlučne iba od toho, v ktorom poradí je v návrhu na začatie konania (žalobe) tá-ktorá osoba ako účastník označená, čo je v podstate iba vecou náhody. Táto disproporcía však podľa odôvodnenia uznesenia okresného súdu pri aplikácii § 13 ods. 2 vyhlášky spôsobom, ako to urobil okresný súd v právnej veci žaloby, odpadá, keďže každá z viacerých spoločne zastúpených osôb by mala bez ohľadu na jej označenie poradím a bez ohľadu na ich celkový počet pri priznaní nároku na plnú náhradu trov konania nárok na náhradu odmeny advokáta vo výške 50 % zo základnej sadzby tarifnej odmeny. Navyše, u sťažovateľa, ako aj u žalovaného vo 4. rade, išlo nielen o spoločné právne zastúpenie, ale aj o spoločnú právnu obranu proti žalobou uplatnenému právu na plnenie z rovnakého právneho dôvodu (z titulu ručenia) a na rovnakom (tom istom) skutkovom základe. Podľa názoru ústavného súdu takéto odôvodnenie je potrebné považovať za plne ústavne akceptovateľné (pozri taktiež IV. ÚS 510/2012, III. ÚS 109/2017).

41. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

42. Ústavný súd tiež považuje za potrebné zdôrazniť, že vo všeobecnosti platí, že pochybenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania vrátane rozhodovania o ich výške spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

43. Z tohto pohľadu považuje ústavný súd právny záver okresného súdu za ústavne súladnú interpretáciu a aplikáciu relevantnej právnej úpravy a v tomto ohľade tento záver potom považuje aj za ústavne plne udržateľný (m. m. IV. ÚS 420/2013); v okolnostiach posudzovanej veci napadnuté uznesenie okresného súdu preto nemožno hodnotiť ako zjavne neodôvodnené a arbitrárne, ako to tvrdí sťažovateľ. Uvedené skutočnosti takto neumožňujú prijať záver o porušení označeného základného práva podľa ústavy, listiny a práva podľa dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu.

44. Berúc do úvahy tieto okolnosti veci, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu

45. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, ústavný súd v zmysle svojej konštantnej judikatúry opakovane uvádza, že všeobecný súd v zásade nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru (kam patrí aj označené základné právo), ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavno-procesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (II. ÚS 78/05). Novšia judikatúra

ústavného súdu už však smeruje aj k posudzovaniu hmotných práv v rozhodnutí všeobecného súdu, a to aj bez toho, aby sťažovateľ musel namietať, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavno-procesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (IV. ÚS 360/09, III. ÚS 196/08, II. ÚS 111/08, I. ÚS 131/09 a pod.).

46. V súvislosti s tvrdným zásahom do označeného základného práva však ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na záver okresného súdu, podľa ktorého sťažovateľ na svojom nároku na plnú náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia nie je ukrátený (trovy právneho zastúpenia sú vypočítané správne), nemožno uvažovať o zásahu do tohto základného práva. Totiž ak okresný súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k záveru, že aj pri spoločnom právnom zastúpení dvoch osôb jedným advokátom sa základná sadzba tarifnej odmeny za každý úkon právnej služby u obidvoch z nich zníži o 50 % a taktiež vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil, z akého dôvodu sťažovateľovi a žalovanému vo 4. rade nebolo možné priznať nárok na náhradu odmeny advokáta za každý úkon právnej služby vo výške 150 % zo základnej sadzby tarifnej odmeny, a tento jeho názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi uznesením okresného súdu a označeným základným právom.

47. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť aj v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

**K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy
a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru
postupom okresného súdu**

48. Ako to už bolo uvedené, sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 323/2013 v rámci

rozhodovania o trovách konania potom, čo rozhodnutie o veci (žalobe) už nadobudlo právoplatnosť, t. j. po 20. decembri 2016.

49. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto orgánu verejnej moci v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

50. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu podľa ústavy, ako aj právu podľa dohovoru len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02).

Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

51. Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že o náhrade trov konania bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu sp. zn. 14 C 323/2013 z 21. marca 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť 12. apríla 2017, a o výške náhrady trov konania (sťažovateľa a žalovaného vo 4. rade) bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu vydaným súdnym úradníkom, ktoré v spojení s uznesením okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 7. decembra 2017.

52. Keďže sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. januára 2018, t. j. v čase, keď k porušovaniu označených práv už nemohlo dochádzať a jeho právna neistota už nemohla trvať, ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

53. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2018